

Ukon kertomus

III

Viimeset kajaukset ”täällä, täällä” kaikuvat vielä korvissani, ja minusta tuntui niin kuin ne olisivat panneet värisemään henkeni aavistuksen hienommat, salaisimmat kinteet, jotka valveilla ollen olisivat ehkä pian vaipuneet äänettömiksi; mutta hempeä uni, joka vaivuttaa kaikki ruumiin voimat makiaan lepoon, irroittaa hengen hienoimmat tunnot, se painoi kiini silmäni, ja toi eteeni, ei mitään uutta, mutta sen minkä henkeni korvat ja silmät tummasti jo olivat huomanneet; uuet toivot ja lohuttavaiset näytteet tulevaisuudesta, joita ruumilliset silmät ovat voimattomat näkemään. Pimiänä tuntona makasi päiväinen onnettomuus mielessäni; minä olin aina etsivinäni veljeäni, ja olin tulevinani samaan paikkaan johon viimeksi olin seisattunut. Paikan erinomaisuus, jota maata ruvetessani pikimmältä luulin hoksanneni, kuvaisiin nyt kummallisesti eteeni. Minä tunsin sanomattoman ihastuksen joka askeleella, jokainen puu, jokainen kivi näytti minulle kummallisesti kaunistetuksi, ja sinervän järven aallot loistivat rannalla niin mieluttavasti kuin kauvan toivotun ystävän halukas puheleminen; ja aamurusko paistoi taivaalla niin suloisesti, ja kaikki puut ja kivet ja kalliot ja nurmet punottivat kummallisesti. Ihmeellinen paikka, sanoin minä ihekseni, enkä voinut kyllästyä sitä kahtelemasta. Yhtäkkiä luulin näkeväni synkiästä lehvikosta ihmisen haamun, ja kiljasin ”veikko, ootko täällä”. ”Oon täällä” vastasivat puut ja kivet ja vuoret ja rannan loiskutus. Siinä samassa näin haahmon lähenevän minua, vaan se ei ollutkaan veljeni haahmo, se oli naisen haahmo. Äänettä tuli se ihan eteeni, ja se oli nuori ja ihana niin kuin taivaan enkeli, ja sen askelissa eivät kukkaiset taipuneet, eikä heinä kaatunut. Minä olin kuin naulattu paikalle. Nyt avasi se suunsa ja lausui: ”vuottele tässä paikassa, niin se yö joutuu jona tapaat veljesi”. Miten ja milloin? tapasin vielä häneltä kysäistä, mutta hän pani pienen kätensä huulillensa, viittasi minua ikään kuin tulemaan perästänsä, ja hävisi lehvikkoon. Minä seurasin juoksussa häntä perästä, mutta hän oli hävinnyt. Yhtäkkiä tulin synkiästä lehosta suuren lakian rantaan, ja nyt ihmeekseni näin suuren summattoman talon, jonka ympärillä laajat riistapellot aaltoilivat vienoisessa tuulessa. Iso ihmisjoukko remuisti pihalla ja kumma, sama nainen jonka äsken olin nähnyt, oli niiden seassa. Tuskin olin päässyt lakialle kun nainen läheni taas minua, ja koko joukko seurasi häntä ja kaikki piirittivät minun, lapset, nuorukaiset, miehet ja naiset, kaikki kiersivät minun ja naisen keskeensä, ja hyppivät ympärillämme, ja ottivat minua käsistä, ja veivät minun nuorison leikkihiinsä. Minä luulin rintani halkiavan ilosta ja autuudesta, ja tunsin kauhian kuumuuden päässäni ja suonissani ja samalla tunto sanoi minulle: tämä ei voi olla tosi, tämä on vietteleväinen uni. Silloin aukenivat silmäni, ja aamun aurinko pilkoitti puihen välihte silmiini, minä olin yli ympäri hiessä.

Se kummallinen uni pyöri nyt vielä mielessäni. Minä kavahin ylös, ja kahtelin ympärilleni, ja kumma! ensikerran tunsin minä mehän kamalaksi. Se oli niin kuin näkymättömät olennot olisivat asuneet tässä paikassa. Kuitenkaan en voinut olla tunkeimata syvempään sitä toellaki kauhista mehtää, jossa moneen sataan vuoteen ei näyttänyt ihmistä päällä käyneen. Minä ihmettelin siinä mahottoman suuria koivuja, lehmuksia ja kuusia, jotka pimittivät laajalti ympäristöön. Nyt olin tullut taalaan lehmukkoon. Luulin kuulleni jonku vienoson jymäyksen ja seisatuin. Jokainen jäseneni vapisi, ja minun piti ihapäiviäni hävetä heikkonellani. Varmaan pyrähti joku pyy luontani lentoon, taikka karkasi mehän eläin yösaltaan. Näin ajatellen astuin eelleen. Vaan viskattua silmiäni ympärilleni, seisoi sama naisen haahmo eessäni jonka unissa olin nähnyt. Minä vapsahin, ja milten seisattunut, vaan sen jykiämmät askeleet ja naurava muoto muistutti-

vat tässä kohtaavani tavallisen ihmisen, eikä sellaisen haahmon kuin unissani. Molemmat olimme muuten tuntemattomat toisillemme ja tervehimme toisiamme vissillä ouoksemisella. Hän oli nuori, kaunis tyttö mutta muotonsa oli vaalia, ja joku raskas murhe paistoi sinisilmistänsä. Me ymmärsimme pian samassa toisemme, ja pian yhtäkaa kysyimme toisiltamme: ”kuka oletta ja kusta tuletta ja kuhun”? Kirkkaat vesiherneet vierähtelivät tytön kasvoilla, lausuissaan minulle: ”ystävä kulta, minua onnettomampaa ei ole koko maailmassa. Eilen kaotin kaikki jotka minulle olivat kalliimmat, ja ihmeellinen onni saattoi minun tänne saloon, ytöyksiäni. Minä olen päässyt karkaamaan varmasta kaotuksesta, hirmuisten vihollisten käsistä, ja tässä lehossa olen värisyt sanomattomasa pelossa kaiken yötä. Voi poloinen kuhun nyt käännäinen.

Nuori ystäväiseni, meitä on kohannut pian sama onnettomuus, vastasin minä tytölle, ottaen häntä käestä. Nyt juttelin hänelle eileset tapaukseni ja mikä minun oli saattanut tänne. Itkien ja huokaillen kuunteli tyttö joka sanani. Vaan kun rupesin puhelemaan yöllisestä unestani, kahahti hän kummeksivilla silmillä minuun, ja löi samassa silmänsä maahan. Minä tunsin kätensä polttavan kättäni, ja keksin poskensa lävähtävän aamuruskon karvalle. ”Tunnustakaa, eikö tämä ole ihmeellinen sattuma, sattuma sanon, paremmin, eikö tämä ole ihmeellisesti sallittu, ylikuon-toinen käsi on juohattanut askelemme yhteen.” Tytön murheellinen silmäys kohtasi nyt silmiäni, ja surkastuneella mielialalla veti hän kätensä pois käestäni, pakeni pari askelta, ja vastasi, nuori mies! Te vielä etten ole kuulleet kaikkia tapauksia, jotka saattoivat minun tänne. Varmaan paremmin hirmuutte minua niitä kuultuanne. Vielä etten tiiä miten onneton olen. Niin kuulkaa, sanoi hän ja alkoi näin. (Jatko.)